

Španělský thriller, který mění pravidla žánru

JAVIER
CASTILLO

ZTRACENA
V BÍLÉM
ŠUMU

**ZTRACENA
V BÍLÉM
ŠUMU**

© 2020, Javier Castillo Pajares

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Malinová, 2022

Cover © Penguin Random House Grupo Editorial, 2022 ©
DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1975-4 (pdf)

**JAVIER
CASTILLO**

**ZTRACENA
V BÍLÉM
ŠUMU**

VENDETA

*Tobě, babičko: i když to nikdy
nebudeš číst, jistě to vnímáš.*

*Tobě, mami: za to, že jsi mi příkladem,
díky kterému jsem, kým jsem.*

Možná že na světě ještě existují lidé, kteří si
odmítají přiznat, že i na té nejkrásnější
růži směle raší trny.

1. KAPITOLA

New York

26. listopadu 1998

*To nejhorší se chystá,
aniž bys o tom měl tušení.*

Grace zvedla oči a na chvíli přestala vnímat slavnostní atmosféru průvodu ke Dni díkůvzdání, aby si mohla prohlédnout svoji dcerku, která seděla otci na ramenou a zářila štěstím. Neuniklo jí, jak malá rozpustile pohupovala nohama, ani to, jak ji manžel přidržoval za stehna, avšak s odstupem času se jí zdálo, že ji nedržel dost pevně. Blížil se k nim alegorický vůz obchodního řetězce Macy's s usměvavým Santou na obřím trůně a Kiera občas ukázala na něco v defilé skřítků, elfů, obřích perníčků či plyšávků, kteří kráčeli před vozem, a výskala nadšením. Pršelo. Jemný, hebký závoj deště smáčel bundy i deštníky a dost možná, že ty kapky od počátku vypadaly jako slzy.

„Támhle!“ vykřikla holčička. „Támhle!“

Aaron s Grace sledovali Kieřin prst, který ukazoval na bílý balonek naplněný heliem, jenž se vznášel k nebi a pomalu se zmenšoval mezi newyorskými mrakodrapy. Holčička pak nadšeně pohlédla zpátky na matku a Grace okamžitě věděla, že jí nedokáže říct ne.

Grace se zadívala směrem k jednomu nároží, kde stála nějaká žena v kostýmu Mary Poppinsové a natahovala do výše deštník, nad níž vlála spousta bílých balonků, které rozdávala každému, kdo se jen přiblížil.

„Chceš balonek?“ zeptala se Grace, přitom předem znala odpověď.

Kiera nedokázala nadšením ani odpovědět. S výrazem naprostého štěstí otevřela pusku, přikývla a na tváři se jí vytvořily nápadné dolíčky.

„Už je tady Santa Claus! Nestihneme ho!“ namítl Aaron.

Kiera znovu ukázala své dolíčky a odhalila mezírku mezi předními zuby, kde jí občas uvízlo jídlo. Doma na ně čekal mrkvový dort na oslavu jejích zítřejších narozenin. Aaron si na něj vzpomněl, a možná proto souhlasil.

„Tak dobře,“ prohlásil otec, „kde rozdávají ty balonky?“

„Támhle na rohu je rozdává Mary Poppinsová,“ odpověděla Grace nervózně. Lidé se kolem nich začali tlačit a poklid, který zažívali ještě před několika minutami, se pomalu začínal rozpouštět jako máslová nádivka v krocanovi, kterého se chystali ten den povečeřet.

„Kiero, zůstaň tu s maminkou a držte mi místo.“

„Ne! Já chci Mary Poppinsovou!“

Aaron si povzdychl a Grace se musela usmát, protože věděla, že znovu ustoupí.

„Doufám, že malý Michael nebude takový tvrdohlavec,“ dodal Aaron a pohladil své ženě rostoucí břicho. Grace byla v pátém měsíci těhotenství. Aarona to zpočátku děsilo, hlavně vzhledem k tomu, jak byla Kiera malá, ale už teď se těšil.

„Kiera je po tatínkovi,“ zasmála se Grace, „to nemůžeš popřít.“

„Tak dobře, maličká. Jdeme pro ten balonek.“

Aaron si Kieru usadil pevněji na ramena a začal se houstnoucím davem prodírat směrem k nároží. Když byl pár kroků od Grace, ještě předtím, než se úplně vzdálil, zavolal na ni:

„Budeš v pořádku?“

„Ano! Ale pospěšte si! Už je skoro tady!“

Kiera se na matku z otcových ramen zeširoka usmála, tvář jí zářila radostí. O mnoho let později, když se Grace pokoušela samu sebe přesvědčit, že prázdnota není tak temná, bolest tak pronikavá a lítost tak dusivá, jí to bylo útěchou: v poslední vzpomínce, kterou na Kieru měla, se maličká usmívá.

Když dorazili až k Mary Poppinsově, Aaron postavil Kieru na zem: tohle si už nikdy neodpustil. Myslel si, že tak třeba bude mít malá ke slečně Poppinsově blíž, nebo, kdo ví, že se bude moct ke své dceři sehnout a pobídnout ji, aby si vzala balonek sama. Člověk dělá věci s nadšením, i když mohou mít ty nejhorší následky. Zvuk orchestru se mísil s výkřiky přihlížejících, kolem nich se ztěžka prodíraly stovky rukou a nohou a Kiera, trochu vylekaná, sevřela pevně otcovu ruku. Volnou ručičku pak natáhla k dívce převlečené za Mary Poppinsovou a ta pronesla ona slova, která se otci, jenž měl vzápětí přijít o všechno, zaryla hluboko do paměti:

„Tahle rozkošná holčička by chtěla něco sladkého?“

Kiera se pousmála. Pak vydala přidušené zafunění, které si později Aaron vybavoval jako něco mezi zasmáním a potlačeným výbuchem smíchu. Taková vzpomínka se vám vryje do paměti a snažíte se ji udržet, jak jen to jde.

To bylo naposledy, co ji slyšel se smát.

Právě v okamžiku, kdy Kiera sevřela provázek balonku, který jí svými jemnými prsty slečna Poppinsová podala, znovu vybuchly rudé konfety, všechny děti opět radostně zavýskly a rodiče i turisté znervózněli mezi štouchanci, jež přicházely odevšad a odnikud zároveň.

V tu chvíli došlo k nevyhnutelnému. Aaronovi později přišlo na mysl tolik věcí, které za ty necelé dvě minuty, kdy se vše seběhlo, mohl udělat jinak. Pomyslel si, že si měl možná vzít balonek sám, nebo že měl trvat na tom, aby malá zůstala s Grace, nebo dokonce že měl přijít k té ženě zprava, a ne zleva.

Někdo do Aarona vrazil, ten o krok ucouvl a zakopl o zhruba třicetcentimetrový plůtek kolem stromu na křižovatce mezi Šestatřicátou a Broadwayí. A tehdy, přesně v ten okamžik, naposledy cítil dotyk Kieriných prstů: jak jsou teplé a jemné, jak její ručička svírá otcův ukazováček, prostředníček a prsteníček. Pak se ty dvě ruce pustily a Aaron tehdy netušil, že je to navždy. Mohlo to zůstat u pouhého klopýtnutí, kdyby se potom, co upadl, neskácelo řetězovou reakcí ještě několik lidí, takže místo aby se během vteřiny zvedl ze země, musel dlouhou minutu snášet, jak mu lidé, kteří se snaží uhnout průvodu a couvají zpátky na chodník, šlapou po rukou a po holeních. Aaron se pokusil ze země zavolat:

„Kiero! Zůstaň tam, kde jsi!“

A zdálo se mu, že ještě na zemi zaslechl: „Tati!“

Celý pošlapaný se vydrápal zpátky na nohy a zjistil, že Kiera už u Mary Poppinové nestojí. I ostatní, kteří spadli, se znovu zvedli a snažili se zaujmout své původní místo. Aaron z jejich chumlu znovu zavolal:

„Kiero! Kiero!“

Lidé kolem na něj udiveně pohlédli, netušili, co se děje. Rozběhl se k ženě v převleku.

„Moje dcera, neviděla jste ji?“

„Ta holčička v bílé nepromokavé bundě?“

„Ano! Kde je?“

„Dala jsem jí balonek a pak jsem se od ní v té strkanici vzdálila. Ztratila jsem ji z dohledu. Není s vámi?“

Aaron nenechal ženu ani domluvit, rozhlížel se kolem sebe a znovu zakřičel: „Kiero!“ Snažil se ji najít mezi stovkami nohou. „Kiero!“

A pak se to stalo. Stalo se to, co se může stát v nejhorší možnou chvíli a co by někdo, kdo by celé scéně přihlížel z ptáčích perspektivy, vyřešil v okamžiku. Někomu vyklouzl z ruky bílý balonek s heliem. Aaron to zahlédl. Nic horšího se stát nemohlo.

Aaron si s obtížemi prorazil uličku mezi lidmi, kteří mu stáli v cestě, a rozběhl se od Mary Poppinsově směrem k místu, odkud vylétl balonek, a přitom křičel:

„Kiero! Moje dcera!“

I Mary Poppinsová začala křičet:

„Ztratila se holčička!“

Když se Aaron konečně prodral k místu před vchodem do bankovní pobočky, odkud balonek před chvílí vylétl, stál tam nějaký pán se svou dcerkou se dvěma kudrnatými culíky a se smíchem mávali balonku na rozloučenou.

„Neviděli jste holčičku v bílé nepromokavé bundě?“ vyhrkl Aaron zoufalým hlasem.

Pán na něj ustaraně pohlédl a zavrtěl hlavou.

Aaron hledal všude možně. Rozběhl se až k nároží a lokty přitom odstrkoval všechny, kteří se mu připletli do cesty. Byl zoufalý. Kolem něj se srotily tisíce lidí a on přes jejich hlavy, ruce a nohy nic neviděl, takže se náhle cítil tak ztracený a nešťastný, až měl pocit, že se mu ztratila nejen dcera, ale také srdce z hrudi. Vysoké tóny trumpet doprovázející průvod Santy Clause ho ohlušovaly a ve vzduchu zanikaly jeho výkřiky. Lidé se na sebe tlačili, Santa Claus se smál ze svého vozu a každý se chtěl dostat blíž, aby ho mohl spatřit.

„Kiero!“

Aaron se prodral ke své ženě, nezúčastněně si prohlížející obří perníkové panáčky, kteří tančili a dělali přitom přehnaně velké kroky.

„Grace! Nemůžu najít Kieru!“ vyhrkl.

„Cože?“

„Nemůžu najít Kieru! Postavil jsem ji na zem a... ztratila se mi.“ Aaronovi se zatřásl hlas. „Nemůžu ji najít.“

„Co to povídáš?“

„Nemůžu ji najít.“

Výraz na Gracině tváři vmžiku přešel z nadšeného ve zmatený a pak ve vyděšený a Grace začala křičet:

„Kiero!“

Oba prošli celé okolí, nepřestávali přitom svoji dcerku volat a lidé, kteří stáli kolem, hned všeho nechali a připojili se k pátrání po Kiere. Průvod pokračoval dál, zcela lhostejný k tomu, co se právě děje, Santa Claus se usmíval, mával dětem, které seděly rodičům na ramenou, dokud nedošel až na Herald Square, a tam prohlásil Vánoce za oficiálně zahájené.

Zato Aaron s Grace, kteří při hledání Kiery málem přišli o hlas a skoro vypustili duši, si museli počkat ještě hodinu, než se pro ně navždy všechno změnilo.

2. KAPITOLA

Miren Triggsová
1998

*Neštěstí si vždycky hledá ty, kteří ho dokážou unést.
Pomsta naopak ty, kdo ji snést nedokážou.*

Poprvé jsem se o zmizení Kiery Templetonové dozvěděla během studií na Columbijské univerzitě. U vchodu na fakultu žurnalistiky jsem si vzala jeden výtisk listu *Manhattan Press*, které nám studentům rozdávali, abychom se nebáli mířit vysoko a učili se od těch nejlepších. Vstala jsem brzy, ve spánku mě pronásledovala má obvyklá noční můra, během níž jsem utíkala po liduprázdné newyorské ulici před jedním ze svých stínů, a tak jsem ty děsivé obrazy využila k tomu, že jsem se osprchovala a nachystala do školy ještě před svítáním. Dorazila jsem tam brzy a chodby na fakultě byly ještě prázdné. Měla jsem to tak raději. Nesnášela jsem, když jsem musela proplouvat mezi neznámými lidmi, nenáviděla jsem, když jsem byla nucena mířit do učebny a snášet přitom kradmé pohledy a šuškáni. V nich ze mě místo Miren byla „ta, kterou...“, občas taky „psst, psst, vždyť nás může slyšet“.

Někdy jsem měla pocit, že mají pravdu, že jsem přestala mít jméno, jako by se ze mě stal jen přízrak té noci. Když jsem se na sebe dívala do zrcadla a zahleděla se hluboko do svých očí, musela jsem se sama sebe ptát: „Miren, jsi tam ještě?“

Ten den byl obzvlášť divný. Ode Dne díkůvzdání už uběhl týden, co se tvář malé dívenky jménem Kiera Templetonová dostala na titulní stránku jednoho z nejčtenějších deníků na této planetě.

Onen titulek listu *Manhattan Press* s datem 1. prosince 1998 se stručně ptal: „Neviděli jste Kieru Templetonovou?“ a pod fotografií byl popisek, „další informace na straně 12.“ Kieřina tvář se z novin dívala téměř překvapeně, zelené oči hleděly do nějakého bodu mimo fotoaparát a tenhle obrázek se navždy zapsal do paměti celého národa. Její obličej mi připomněl mé dětské já a její pohled... můj pohled v dospělosti. Tak křehký, zranitelný, tak... zlomený.

Sedmdesátý první průvod k obchodnímu domu Macy's se Američanům zapsal do paměti ze dvou důvodů. Zaprvé to byl podle mnohých nejlepší průvod v dějinách, účastnilo se ho čtrnáct kapel, hráli na něm NSYNC, Backstreet Boys či Martina McBrideová, stovky mažorettek předvedly flashmoby a také vystoupily všechny postavičky z dětského pořadu *Sezame*, otevři se, dokonce i nekonečný průvod klaunů-požárníků. Předchozí rok postihly průvod vážné potíže s větrem. Několik obřích nafukovacích postaviček způsobilo lidem zranění i menší škody na majetku a došlo k incidentu s růžovým nafukovacím dinosaurem Barneyem, kterého muselo několik diváků probodnout noži, aby ho dostali pod kontrolu a udrželi ho na zemi. Průvod se zvrhl natolik, že organizátoři napjali všechny síly k tomu, aby napravili pošramocenou pověst celé akce. Žádný rodič by nevzal potomka do průvodu, kde by mohl dostat ránu od dinosaura Barneyho nebo od prasátka Babe o velikosti pětipatrového domu. Pořadatelé, kteří měli přípravu průvodu na starosti, dali hlavy dohromady, aby zamezili všem možným rizikům. Průvod roku 1998 měl dopadnout na jedničku. Byla zavedena omezení výšky a rozměrů nafukovacích postaviček, což znamenalo definitivní konec impozantního Datla Woodyho. Pomocníci, kteří měli za úkol nést nafukovací postavičky městem, prošli intenzivním

kurzem bezpečnosti. Šlo o natolik úžasnou podívanou, že ještě dnes, po téměř dvaceti letech, se nikomu nesmazal z paměti nekonečný průvod postav oděných v modrém, který Santu Clause doprovázel až na konec Herald Square. Všechno dokonale klaplo. Průvod měl ohromný úspěch, nebýt toho, že se tentýž den Kiera Templetonová, sotva tříletá holčička, rozplynula v davu jako pára nad hrncem.

Můj profesor investigativní žurnalistiky Jim Schmoer dorazil na přednášku pozdě. V té době byl také šéfredaktorem *Wall Street Daily*, deníku zaměřeného na ekonomiku, který se občas zabýval i obecnými tématy. Náš učitel se podle všeho zdržel v městském archívu, kde si byl vyzvednout nějaké staré dokumenty. Postavil se před nás v posluchárně a s gestem, ve kterém jsem rozpoznala zlost, zvedl do výše jeden výtisk *Manhattan Pressu*.

„Proč to podle vás dělají? Proč dávají na titulku fotku Kiery Templetonové s tak stručným popiskem?“

Sarah Marksová, jedna snaživá spolužačka, která seděla dvě řady přede mnou, hlasitě odpověděla:

„Aby ji mohl každý z nás poznat, kdybychom ji spatřili. Mohlo by to dopomoci k nalezení. Kdyby ji někdo zahlédl a poznal, mohl by to nahlásit.“

Profesor Schmoer zavrtěl hlavou a ukázal na mě:

„Co si myslí slečna Triggsová?“

„Je to smutné, ale dělají to z důvodu, aby zvedli prodeje,“ odpověděla jsem rozhodně.

„Pokračujte.“

„Podle toho, co jsem se v tom článku dočetla, se ztratila už před týdnem na nároží na Herald Square. Okamžitě se rozběhlo pátrání a chvíli po skončení slavnostního průvodu už ji hledalo celé město. Píše se tam, že se její fotka objevila ve zprávách hned ten večer a že druhý den ráno její podobizna zahajovala ranní zpravodajskou relaci na CBS. O dva dny později byly jejím obličejem potapetovány pouliční svítilny po celém Manhattanu.“

Tu fotku otiskli teď, po týdnu, ne proto, aby byli nápomocní při pátrání, ale aby se mohli svést na vlně morbidního zájmu, který případ vzbuzuje.“

Profesor Schmoer zůstal chvíli stát bez hnutí.

„Vy jste to děvčátko předtím viděla? Dívala jste se ten večer na zprávy nebo jste je sledovala následující ráno?“

„Ne, pane profesore. Já nemám doma televizi a bydlím v severní části, v Harlemu. Tam už na lampy fotky dětí zbohatlíků nikdo nevyvěšuje.“

„A nesplnily tedy noviny svůj účel? Nepomohou vám ji poznat? Nemyslíte si, že to udělali proto, aby zvýšili pravděpodobnost, že se najde?“

„Ne, pane profesore. Tedy, částečně ano, ale ve skutečnosti vlastně ne.“

„Pokračujte,“ řekl, protože už tušil, že jsem dospěla k závěru, který po nás chtěl.

„Zmínili, že její obličej se už objevil ve zpravodajské relaci na CBS, protože nechťejí, aby je lidé odsoudili za to, že se jako první snaží z pátrání něco vytřískat, i když to tak ve skutečnosti je.“

„Však teď už znáte tvář Kiery Templetonové a můžete se připojit k pátrání.“

„Ano, ale to nebyl hlavní záměr. Cílem bylo prodat noviny. Během té ranní zpravodajské relace na CBS možná ještě chtěli pomoci, ale teď to vypadá, že to chtějí jenom protahovat a vytěžit co nejvíc z události, která vzbudila zájem široké veřejnosti.“

Profesor Schmoer se zadíval na ostatní studenty a k mému překvapení mi začal tleskat.

„Přesně to se stalo, slečno Triggsová,“ řekl a souhlasně přikývl, „a já chci, abyste přemýšleli právě takhle. Co se ukrývá za příběhem, který se dostal na titulní stránku? Proč je tohle zmiňování důležitější než jiné? Proč teď celá země pátrá po Kieře Templetonové?“ Na okamžik se odmlčel a pak prohlásil: „Všichni se připojili k pátrání po Kieře Templetonové, protože je to výnosné.“

Byl to zjednodušený pohled na věc, to nepopírám, ale právě ten žalostně nespravedlivý moment mě nakonec přivedl k případu Kieřina zmizení.

„Smutné je, a brzy na to sami přijdete, že média se k pátrání přidávají ze zřejmých důvodů. Zatímco vy si budete myslet, že by lidé měli tu zprávu znát, protože jde o nespravedlnost nebo protože je to něco smutného, redaktor ve vašich novinách se vás ve skutečnosti bude ptát na jedině: ‚Prodáme víc výtisků?‘ Tímhle světem hýbou zisky. Rodiny se na média obrací s žádostí o pomoc ze stejného důvodu. Koneckonců, mediálně sledovanému případu věnuje policie větší pozornost než nějakému anonymnímu zmizení. Taková je realita. Politik, který je zrovna u vesla, potřebuje získat na svou stranu veřejné mínění, o nic jiného mu nejde, a kruh se tím uzavírá. Všichni však mají zájem s případem pohnout: jedni proto, aby vydělali peníze, jiní proto, že chtějí mít novou naději.“

Zůstala jsem mlčky sedět a vztek ve mně jen vřel. Popravdě mám dojem, že mlčela celá třída. Bylo to zdrcující. Bylo to zoufale smutné. Náš profesor pak začal mluvit o článku, ve kterém byl starosta obviněn z toho, že při stavbě parkoviště na břehu řeky Hudson zpronevěřil veřejné peníze, jako by zpráva o Kieře byla už dávno včerejší, a hodinu zakončil podrobným líčením reportáže, na níž se sám podílel a ve které šlo o novou drogu, jež se šířila po předměstích a začala decimovat nejchudší vrstvy obyvatelstva. Celá ta hodina byla jeden velký sled facek, které nám uštěďrovala realita. Člověk tam ráno přišel plný naděje a o něco později vycházel ze třídy celý zničený a plný pochybností. Když nad tím teď uvažuju, plnila přesně svůj cíl.

Na závěr, než se s námi až do následujícího týdne rozloučil, míval profesor Schmoer ve zvyku zadat nějaké téma, jemuž jsme se měli věnovat. Minule to byl jeden politik, který sexuálně zneužíval svou sekretářku. Toho dne se ale otočil a napsal na tabuli „volné téma“.

„Co to znamená?“ zeptal se hlasitě nějaký student ze zadních řad.

„Že se máte zaměřit na téma, které vás v dnešních novinách nejvíc zaujalo.“

Tenhle druh zadání nám měl poskytnout rozlet, abychom mohli zjistit, jaký typ investigativní novinářiny nám jde líp: politika a korupce, sociální otázky, ohrožení životního prostředí nebo pikle, které kují velké firmy? Jednou z hlavních zpráv toho dne byl únik toxických látek do řeky Hudson, jenž způsobil, že se na jednom konkrétním místě objevily stovky mrtvých ryb. Dala se z toho vytěžit dobrá známka s minimem úsilí a celá třída, včetně mě, si to hned uvědomila. Stačilo nabrat vzorek vody, nechat ho analyzovat ve fakultní laboratoři, a zjistit tak, jaká chemická látka způsobila, že se řeka pokryla kobercem mrtvých ryb. Pak už stačilo jen vystopovat, které chemické závody poblíž řeky používají při výrobě daný toxický koktejl nebo zda není součástí odpadních látek vznikajících během produkce, a voilà. Brnkačka.

Před posluchárnou za mnou s poněkud vážným výrazem ve tváři přišla Christine Marksová, moje spolužačka, středobod zájmu všech kluků ve třídě, holka, se kterou jsem dříve sedávala v lavici. Bývaly jsme dobré kamarádky, ale teď se mi dělalo špatně, když jsem s ní musela mluvit.

„Míren, půjdeš s námi potom nabrat vzorek vody? Je to hračka. Bavili jsme se s ostatními o tom, že bychom dneska zašli k molu číslo dvanáct, naplnili tam zkumavky a dali si pár piv. Myslím si, že přijde i pár fajn kluků.“

„Já se tentokrát nepřidám.“

„Už zase?“

„Nechce se mi, tečka.“

Christine se zamračila, ale pak nasadila svůj věčně lítostivý výraz.

„Miren..., prosím..., vždyť už je to tak dávno, co se stalo... no, tamto.“

Věděla jsem, kam tím míří, a taky, že se neodvází svoji větu doříct. Za ten rok jsme se hodně odcizily, dost možná bych měla spíš říct, že jsem se odcizila všem, že jsem od té doby byla raději sama a soustředila se na školu.

„To nemá nic společného s tím, co se stalo. A nemluv se mnou, prosím, jako s někým, koho je třeba litovat. Už mě unavuje, že se na mě všichni takhle dívají. Jsem v pohodě. Tečka.“

„Miren...“ vzdychla si, jako bych byla natvrdlá. Jsem si jistá, že tímhle tónem mluvila s malými dětmi, „nechtěla jsem...“

„Je mi to jedno, víš? A kromě toho se tomu úniku toxických látek věnovat nebudu. Nepřipadá mi to vůbec zajímavé. Když si už pro jednou můžeme vybrat, zvolím si radši něco jiného.“

Vypadalo to, že to Christine urazilo, ale nic neřekla. Je to zbabělec.

„A co to bude?“

„Zaměřím se na zmizení Kiery Templetonové.“

„Té holčičky? Jsi si jistá? V takových případech většinou těžko na něco narazíš. Příští týden nebudeš mít žádný materiál ani nic, co by se mu vzdáleně podobalo, a nebudeš mít profesoru Schmoerovi co předložit.“

„No a co?“ odpověděla jsem. „Aspoň se na ten případ podívá někdo, kdo to nebude dělat pro peníze. Ta rodina si zaslouží, aby se někdo staral o jejich dcerku, a ne o to, jak si zachránit zadek.“

„Ta holčička nikoho nezajímá, Miren. Sama jsi to řekla. Tahle práce ti má vylepšit známku, ne ji zhoršit. Nepromarni šanci nahnat body.“

„Tím líp pro tebe, ne?“

„Miren, nebuď blbá.“

„Možná jsem blbá odjakživa,“ prohlásila jsem, abych náš rozhovor ukončila.

A tam to všechno mohlo skončit. Mohlo to být neúspěšné týdenní pátrání jedné bezvýznamné studentky žurnalistiky. Pětka za jeden referát, která se nijak neodrazí na celkové známce z „ížetka“, jak jsme investigativní žurnalistice říkali, ale osud chtěl, abych odhalila něco přelomového, co by znamenalo naprostý zvrat v pátrání po malé Kieře Templetonové.

3. KAPITOLA

New York
26. listopadu 1998

*Dokonce i v té nejhlubší studni
se dá kopat ještě hlouběji.*

Několik minut potom, co Kiera zmizela, zavolala Grace z Aaronova telefonu na linku tísňového volání a roztřeseně jim sdělila, že nemůže najít svoji dcerku. Policie dorazila na místo hned vzápětí a několik svědků potvrdilo, že Grace s Aaronem při pátrání po Kieře skoro ochraptěli.

„Vy jste rodiče?“ zeptal se první strážník, který si prorazil cestu davem až na nároží Broadwaye a Herald Square.

Policistu, Aarona a Grace obklopil hlouček lidí, kteří se chtěli podívat, jak se sesypou dva lidé, již právě přišli o to nejcennější.

„Prosím, pomozte mi ji najít. Prosím,“ žadonila Grace. Po tvářích se jí koulely slzy. „Někdo si ji musel odvést. Ona by s nikým neodešla.“

„Uklidněte se, paní. Najdeme ji.“

„Je ještě maličká. A je sama. Musíte nám pomoci, prosím. Co když ji někdo...? Ach bože..., co když ji někdo unesl?“

„Uklidněte se. Určitě se vyděšeně krčí někde v koutě. Teď je tady spousta lidí. Oznámíme to kolegům a spustíme poplach. Najdeme ji, slibuju.“

„Kdy se to stalo? Kdy jste ji viděla naposledy?“

Grace se rozhlédla kolem sebe po ustaraných obličejích a přestala poslouchat. Promluvil Aaron, aby neztráceli čas.

„Nanejvýš před deseti minutami. Tady, přesně tady. Nesl jsem ji na ramenu, šli jsme si pro balonek... Postavil jsem ji na zem... a ztratil jsem ji z dohledu.“

„Kolik let je vaší dceři? Nějaký popis, který by nám pomohl? Co měla na sobě?“

„Jsou jí tři roky. No, vlastně zítra jí budou. Je... tmavovlasá... Má culík, ne... vlastně dva, na každé straně jeden. Na sobě má džínny... a... a... mikinu... bílou.“

„Světle růžovou, Aarone. Proboha!“ vložila se do toho Grace.

„Jste si jistá?“

Grace si hlasitě vzdychla. Byla na pokraji zhroucení.

„Byla to mikina světlé barvy,“ prohlásil Aaron.

„Jestli se to stalo před deseti minutami, nebude daleko. V takovém davu se nedá jít rychle.“

Jeden z policistů vzal vysílačku a začal hlásit:

„Všem hlídkám: 10-65. Opakuji: 10-65. Ztratila se tříletá holčička, tmavé vlasy, na sobě má džínové kalhoty a mikinu světlé barvy. Stalo se to na Herald Square, na rohu Broadwaye s Šestatřicátou.“ Na chvíli se odmlčel a oslovil Grace, které se už začínaly podlamovat nohy. „Jak se jmenuje vaše dcera, paní? Najdeme ji, určitě.“

„Kiera. Kiera Templetonová,“ odpověděl Aaron za Grace, která vypadala, že co nevidět omdlí. Aaron cítil, jak se o něj jeho žena stále víc opírá, jako by jí nohy vypovídaly službu, a každou vteřinu, která uběhla, ho stálo větší námahu udržet její tíhu.

„Slyší na jméno Kiera Templetonová,“ pokračoval policista do vysílačky. „Opakuju, 10-65. Tříletá holčička, tmavé vlasy...“

Grace už si znovu popis své dcery vyslechnout nedokázala. Tep se jí zrychlil až na pokraj zhroucení a nohy už dál neunesly cirkulující tepenný tlak. Grace zavřela oči, sesunula se Aaronovi do náručí a okolostojící lidé vyjekli překvapením.

„Grace, ne..., teď ne,“ pošeptal jí, „prosím, teď ne...“

Aaron ji zachytil, jak nejlépe mohl, a celý nervózní ji položil na zem.

„Nic se neděje..., miláčku, uklidni se,“ pošeptal své ženě do ucha. „Brzy tě to přejde...“

Grace ležela na zemi, pohled ztracený někde v dálce, a policisté se k ní s úlekem sehnuli ve snaze být nápomocní. Přišla k nim nějaká paní a ve chvíli byli obklopeni lidmi, kteří se toužili dozvědět víc.

„Je to jen panická ataka! Prosím..., ustupte. Prostor. Potřebuje prostor.“

„Už se jí to někdy stalo?“ chtěl vědět jeden z policistů. Druhý zavolal vysílačkou sanitku. Ulice byla ucpaná lidmi, kteří chodili sem a tam. Pro dopravu byla ten den uzavřena, Santa Claus se v dálce dál usmíval na děti ze svého vozu. Někde v tom davu mohla být Kiera schoulená v koutě do klubíčka, vyptávající se, proč s ní nejsou její rodiče.

„Občas se jí to přihodí, doprčic! Ale už se jí to nestalo nejmní měsíc. Za pár minut to přejde, jen prosím najděte Kieru. Pomozte nám najít naši dceru.“

Grace ležela na zemi a vypadala, že spí, když vtom se její tělo začalo lehce chvět a čumilové vykřikli údivem.

„To nic není. To nic není. Bude dobře, miláčku,“ zašeptal Aaron Grace do ucha. „Najdeme Kieru. Dýchej... Nevím, jestli mě teď slyšíš... Soustřeď se jen na to, abys dýchala, a brzy to přejde.“

Klidný výraz na Gracině tváři se postupně změnil v hrůzu, obrátila oči v sloup a Aaron si přál jedině, aby se jí nic nestalo.

Kruh lidí, kteří je obklopili, byl stále užší a hlasy těch, již se snažili nějak poradit, se mísily se zvuky, které vydávala policejní vysílačka. Náhle se v jednom směru začali zvědavci rychle rozeskupovat a objevila se posádka záchranné služby s lehkým a nejnějnějším vybavením pro poskytnutí první pomoci. K hloučku se přidali další dva policisté a začali rozhánět přihlížející, kteří se na ně stále víc tlačili.

Aaron ucouvl o dva kroky, aby mohli pracovat, a rukou si zakryl ústa. Bylo toho na něj moc. Jen před několika minutami se mu ztratila dcera a jeho žena teď trpí panickým záchvatem. Po tváři mu stekla slza. Nebylo to snadné. Obvykle se nenechal unést. Většinou nedával veřejně najevo své pocity a v tu chvíli na sobě cítil stovky očí, proto se pokoušel ze všech sil ovládnout, dokud si ta malá kapička nenašla cestu jeho slzným kanálkem.

„Jak se jmenuje?“ křikla jedna zdravotnice.

I Aaron zvedl hlas: „Grace.“

„Je to poprvé?“

„Ne..., občas se jí to stává. Léčí se, ale...“ Nedokázal větu doříct, v krku se mu udělal knedlík.

„Grace, zlatičko. Poslouchejte mě,“ pronesla zdravotnice chlácholivě. „Už je líp..., brzy to přejde.“ Otočila se k Aaronovi a zeptala se ho: „Je alergická na nějaké léky?“

„Ne,“ odpověděl jí celý otřesený. Nevěděl, na co se dřív soustředit. Měl pocit, že toho je na něj moc. Přecházel sem a tam, pohled sklopený k zemi nebo upřený někam do dálky, a zoufale se snažil mezi lidmi zahlédnout Kieru.

„Kiero!“ zakřičel. „Kiero!“

Jeden z policistů si ho vzal stranou.

„Potřebujeme, abyste nám pomohl najít vaši dceru, pane. Vaše žena bude v pořádku. Záchranáři se o ni už postarají. Do které nemocnice chcete, aby ji odvezli? Potřebujeme, abyste tu zůstal s námi.“

„Do nemocnice? Ne, to ne. Za pět minut to přejde. Nic to není.“

Jeden ze zdravotníků přišel k Aaronovi s policistou a řekl jim:

„Přesuneme se radši na nějaké klidnější místo. Na další křižovatce čeká sanitka a bude lepší, když se vzpamatuje ze záchvatu tam. Co kdybychom tam na vás počkali? Nepojedeme do nemocnice, pokud nenastane nějaká komplikace. Nedělejte si starosti, je to jen záchvat úzkosti. Za pár minut přejde, a až bude po všem, bude potřebovat klid.“

Jeden z policistů, který na místo dorazil, se náhle zatvářil překvapeně a řekl do vysílačky:

„Centrálo, můžete zopakovat to, co jste právě řekli?“

Aaron na vzdálenost několika metrů nerozuměl tomu, co ve vysílačce říkali, ale hned si všiml, jak se policista tváří.

„Co se stalo?“ zakřičel. „Co je? Jde o Kieru? Našli ji?“

Policista si pozorně vyslechl hlášení a díval se přitom na Aarona, jak k němu spěšně míří.

„Pane Templetone, uklidněte se, prosím, ano?“

„Co se stalo?“

„Něco našli.“

4. KAPITOLA

27. listopadu 2003

Pět let od Kieřina zmizení

*Jen ti, kteří nepřestávají hledat,
naleznou sami sebe.*

Sedmadvacátého listopadu v devět hodin ráno se na křižovatce Sedmasedmdesáté s ulicí na západní straně Centrálního parku srotily stovky pomocníků a dobrovolníků kolem obřích nafukovacích postaviček, jež měly uvést do pohybu. Všichni ti, kteří měli obrovské balonky doprovodit na jejich trase newyorskými ulicemi až k obchodnímu domu Macy's na Herald Square, byli seřazení do skupin oblečených v barvách postavičky, již měli nést: pomocníci doprovázející statečné prasátko Babe měli na sobě růžové mikiny, ti, kteří vedli charismatického pana Monopolyho, elegantní černý oblek a lidé, již měli na starosti legendárního cínového vojáčka, modré uniformy. Celou akci ráno zahájila velkolepá *flashmob show America Sings*, plná barevných kostýmů, a následovala vystoupení několika význačných tuzemských umělců.

Město se proměnilo v jednu velkou slavnost, lidé se na sebe na ulici usmívali a děti plné nadšení mířily do míst, kudy měl průvod procházet. Nad městem dokonce přelétl magnát Donald Trump ve své helikoptěře a z ptačího pohledu ukazoval reportérům z NBC přímky manhattanských ulic, kudy se bude průvod ubírat.

Ve městě se už na zmizení Kiery Templetonové zapomnělo, zato dál probublávalo v podvědomí. Rodiče svírali své děti vši silou a dávali si pozor na věci, které by dříve vůbec nebrali v potaz. Vyhýbali se místům na trase, kde hrozilo větší sročení lidí. Na křižovatce na Times Square, v cíli průvodu před obchodním domem Macy's, dokonce i na Dolní Broadwayi stáli pouze dospělí, turisté a lidé ze sousedních měst. Rodiny s dětmi si raději zvolily místa, kde průvod začínal, na ulici vedoucí paralelně s třídou na západní straně Centrálního parku, kde nehrozilo takové nebezpečí a kde byly široké chodníky a dalo se tam volně procházet bez toho, aniž by se tam lidé začali mačkat a vznikla by strkanice.

Bylo 9:53 ráno a právě ve chvíli, kdy se do vzduchu vznesla obří figurka ptáka Buka z pořadu Sezame, otevři se, sledovaná nadšenými pohledy stovek dětí a rodičů, se doprostřed ulice vrhl nějaký opilec a začal se slzami v očích cosi provolávat.

„Hlídejte si své děti! Hlídejte si své děti, nebo je tohle město pozře! Pohltí je jako všechno dobré, co se kdy na těchhle ulicích objevilo! Nesmíte si nic v tomhle městě zamilovat! Protože jakmile to zjistí, připraví vás o to, tak jako si bere všechno, co vidí.“

Několik rodičů odtrhlo pohled od obřího žlutého opeřence, který se právě vznesl do vzduchu jen několik metrů od opilce ve špinavém obleku bez kravaty. Muž měl hustý rozčuchaný plnovous a vlasy jako vrabčí hnízdo. Měl rozseknutý ret, krev z rány mu ušpinila límeček košile a v očích se mu zračila bolest a zoufalství. Sotva se držel na nohou, chyběla mu jedna bota a bílou ponožku měl zesponu úplně černou.

Několik dobrovolníků za mužem zamířilo, aby ho uklidnili.

„Hej, kamaráde! Není trochu brzo na to, být v takovém stavu?“ řekl mu jeden z nich a pokoušel se ho odvést na stranu.

„Vždyť je Den díkůvzdání, to se nestydíte?“ dodal další. „Zmizte odsud, než vás sebere policie. Dívejte se na vás děti. Tak se chovejte slušně.“

„Já bych se styděl podílet na něčem takovém... Pohánět tuhle mašinérii, která... která žere děti.“

„Moment,“ řekl jeden dobrovolník, když ho poznal, „vy jste... otec té holčičky, co...“

„Ať tě ani nenapadne zmiňovat mou dceru, hajzle!“

„Ano, jste to vy... Možná byste se neměl chodit dívat na... na tohle,“ dodal a ukázal na průvod v gestu plném pochopení.

Aaron sklopil hlavu. Propil celou noc, chodil od baru k baru, dokud už nezbyval žádný otevřený. Pak se zastavil v jednom obchůdku s potravinami, jimž se v New Yorku říká *deli*, a koupil si láhev džinu u pákistánského prodavače, který mu ji prodal nejspíš z lítosti. Jedním douškem vypil celou třetinu a hned vzápětí se pozvracel. Posadil se, aby si mohl poplakat. Do chvíle, kdy vyjde průvod k obchodnímu domu Macy's, a nastane tudíž páté výročí Kieřina zmizení, zbývalo jen pár hodin a on se předchozího dne probudil s pláčem tak jako všechny předešlé roky. Aaron předtím, než přišel o dceru, nikdy nepil. Choval se vzorně, dodržoval zdravý životní styl a alkohol měl ve zvyku pít jediné, když měli v jejich někdejší domě na Dyker Heights v lepší čtvrti v Brooklynu návštěvu, to si pak dal sklenku bílého. Od té doby, co se stalo to s Kierou a celá ta tragédie potom, nebylo dne, který by nezahájil sklenkou whisky. Aaron Templeton z roku 1998 a Aaron Templeton z roku 2003 se od sebe lišili natolik, že nebylo možno popřít, že mu život zasadil těžkou ránu.

Celou scénu zahlédl jeden policista a rozběhl se k nim.

„Pane, musíte jít pryč,“ řekl, uchopil Aarona za paži a ukázal mu východ na druhé straně zábran. „Tento prostor je vyhrazen pouze pro účastníky průvodu.“

„Nesahejte na mě!“ zařval Aaron.

„Pane..., prosím vás..., byl bych nerad, kdybych vás musel zadržet. Dívá se na nás spousta dětí.“

Aaron se zadíval k chodníku a uvědomil si, že se na něj upírají pohledy všech. Obří stíny, které vrhal žlutý opeřenec nebo

pomalou se nafukující Spiderman, co se o kousek dál chystal vzlétnout, najednou nikoho nezajímaly. Sklopil hlavu. Znovu. Byl zničený a zoufalý. Byl na dně. Den, kdy se konal slavnostní průvod, ho těžce zasáhl, bylo to nevyhnutelné a nejspíš udělá líp, když se vrátí do svého nového bytu v New Jersey, vyspí se a o samotě se vypláče. Jenže policista s ním zacloumal: nemohl udělat nic horšího.

Aaron se ohnal a zasadil strážníkovi pořádnou ránu pěstí do obličeje přímo před udivenými zraky stovek dětí a rodičů, kteří hned odpovéděli hněvivým bučením.

„To je ale ostuda!“ zavolal jeden z nich. „Zmiz, šašku!“ křikl další.

Do tváře ho uhodila láhev vody a on se zmateně rozhlížel kolem a netušil, odkud ta rána přišla.

Nestačil si ani domyslet, proč na něj ti lidé bučí, proč se jim nelíbí, že tam je, když k němu doběhli další dva policisté a jedním hmatem ho srazili na zem. Pád zastavil až náraz obličejem do asfaltu. V pěti vteřinách měl ruce za zády a želízka ho na zápěstích svírala tak, až mu zbělala. Jeho mozek ještě nezpracoval informaci o nárazu na zem, k tomu mělo dojít až o několik minut později, zato si uvědomoval, jak ho ruce policistů a několika dobrovolníků zdvihly do vzduchu a potlesk či nadšené výkřiky přihlížejících zadusily steny a protesty otce, který se právě propadal do nejtemnějších hlubin.

Jakmile se ocitl v policejní dodávce, usnul.

Když se o hodinu později probudil, byl na policejní stanici západního okrsku newyorské policie a seděl vedle staršího přátelsky vypadajícího muže, jenž měl výraz plný smutku. Aarona bolela celá tvář, a proto se zašklebil, aby uvolnil zaschlou krev, která ji pokrývala, ale byl to hloupý nápad. Celým tělem mu projela bolest.

„Špatný den?“ zeptal se ho muž vedle něj.

„Špatný... život,“ odpovéděl Aaron a snažil se přemocit nutkání na zvracení.

„No, život je špatný, když nepodnikneme nic, abychom ho změnili.“

Aaron se na něj podíval a přikývl. Blesklo mu hlavou, že ten muž vůbec nevypadá jako zločinec, nebýt toho, že měl také ruce spoutané za zády. Pomyslel si, že je tam třeba kvůli pokutám za parkování.

Mezi psacími stoly se objevila jakási brunetka a pronesla směrem k tomu staršímu pánovi:

„Pan Rodríguez, je to tak?“ zeptala se a vzala nějaký papír z desek.

„Přesně tak,“ zněla odpověď.

„Za pár minut dorazí kolega z oddělení vražd a položí vám několik otázek. Chcete, abychom zavolali vašemu advokátovi?“

Aaron se na toho muže překvapeně zadíval.

„To nebude třeba. Už jsem všechno řekl,“ odpověděl pan Rodríguez klidně.

„Dobrá, jak chcete. Chci, abyste věděl, že máte právo na státem přiděleného obhájce, který vás k výslechu doprovodí.“

„Já mám svědomí čisté. Nemám co skrývat,“ usmál se.

„Tak dobře,“ odpověděla mu policistka. „Za několik minut si vás tu kolega vyzvedne. A vy jste... Templeton, Aaron. Pojďte se mnou, prosím.“

Aaron se ztěžka zvedl a úklonem hlavy se rozloučil s panem Rodríguezem. Vydal se za policistkou, která šla rychleji než on, až dorazili do jakési čekárny.

„Tady máte své věci. Zavolejte někomu, ať si vás tu vyzvedne.“

„To je všechno?“ zeptal se Aaron zmateně.

„Víte..., ten policista, co jste ho praštil, se nad vámi slitoval. Zná vás, víte? Viděl vás v televizi, když se přihodilo to s vaší dcerou. Říká, že už jste si vytrpěl dost a že je Den díkůvzdání. Nevznesl proti vám žádné obvinění a v policejní zprávě stojí jen, že vás zadržel, protože jste byl příliš rozrušený. To je jen přestupek.“

„Takže... můžu jít domů?“

„Ne tak rychle. Můžete odejít jedině v případě, že pro vás někdo přijede. Nemůžeme vás pustit samotného v takovém stavu, když jste ještě... no, opilý. Jestli chcete, můžete se vyspat z opice v čekárně, ale nedoporučovala bych vám to, vždyť je Den díkůvzdání. Běžte brzy domů, trochu se prospěte a pak povečeřte s rodinou. Určitě na vás čeká nějaké dobré jídlo.“

Aaron si vzdychl a podíval se znovu k místu, kde seděl pan Rodríguez.

„Můžu vědět, co udělal?“

„Co udělal kdo?“

Aaron ukázal bradou k muži. „Vypadá jako fajn chlap.“

„Aha, toho myslíte, pane. Jo, to je. Včera večer zastřelil čtyři chlapy, kteří skupinově znásilnili jeho dceru.“

Aaron polkl, zadíval se na pana Rodrígueza a v očích se mu zračil znovunalezený obdiv.

„Určitě stráví zbytek života za mřížemi, ale já ho z ničeho neviním. Na jeho místě... kdoví, co bych udělala.“

„Ale vy jste policajtko. Vy se staráte o to, abyste dostala ty zločince do vězení.“

„Právě proto to říkám. Já tomuhle systému moc nevěřím. Ti chlapi, co je zabil, už měli v rejstříku několik záznamů kvůli sexuálnímu násilí a... hádejte, kde byli? Na svobodě. Nevím. Já tomu všemu věřím čím dál tím méně. Proto sedím na stanici nad papíry a nenastavuju kůži za tenhle systém. Tady je mi líp, příteli.“

Aaron přikývl. Policistka vytáhla plastovou krabičku, ve které byla kožená peněženka, klíče s klíčenkou ve tvaru psa Pluta a jeho telefon Nokia 6600, a vyskládala všechno na pult. Aaron si schoval klíče i peněženku do kapsy a podíval se do telefonu. Měl tam dvanáct nepřijatých hovorů od Grace, napsal jí SMS a vzápětí ji smazal. Raději zavolá, aby se odtamtud dostal co nejdřív.

Přiložil si telefon k uchu a za několik vteřin zaslechl ve sluchátku ženský hlas:

„Aarone?“

„Miren, mohla bys mě vyzvednout? Dostal jsem se do menší polízanice.“

„Co?“

„Prosím.“

Miren si vzdychla.

„Jsem v redakci. Je to naléhavé? Kde jsi?“

„Na policii.“

5. KAPITOLA

Miren Triggsová

1998

*Člověk je tím, co miluje,
ale také tím, čeho se děsí.*

Hned odpoledne po přednášce jsem se rozhodla, že se mrknu na všechno, co noviny o zmizení Kiery Templetonové otiskly. Od té události neuplynul ani týden, ale články, zprávy a dohady se kolem ní množily závratnou rychlostí. Zašla jsem do archivu univerzitní knihovny a poprosila brigádnici, jestli by mi mohla najít všechny články, které vyšly ode dne, kdy Kiera zmizela, a kde bude klíčové spojení „Kiera Templetonová“.

Ještě dnes si vybavuju, jak se ta holka zatvářila a její chladnou odpověď:

„Noviny z posledního týdne ještě nemáme zpracované. Zatím jsme v roce 1991.“

„1991? Vždyť je rok 1998!“ odpověděla jsem jí. „Jsmo v éře technologického rozvoje a ty mi chceš říct, že jsme v digitalizaci sedm let pozadu?“

„Přesně tak. Je to horká novinka, víš? Ale jestli chceš, můžeš si ty noviny projít ručně. Zas tolik jich není.“

Vzdychla jsem si. Částečně měla pravdu. Kolik času mi zabere najít všechny články, ve kterých bude zmínka o zmizení Kiery Templetonové?

„Můžu vidět noviny z posledního týdne?“

„Které? *Manhattan Press*, *Washington Post*...?“

„Všechny.“

„Všechny?“

„Celostátní a taky ty ze státu New York.“

Stážistka na mě zmateně pohlédla a poprvé si vzdychla.

Posadila jsem se k jednomu stolu, abych počkala, a stážistka mezitím zmizela v jedněch postranních dveřích. To čekání mi připadalo věčné a myšlenky se mi bezděčně zatoulaly k oné noci. Vstala jsem, abych na to nemusela myslet. Chvilí jsem se procházela nazdařbůh mezi regály a snažila se rozptýlit tím, že jsem si španělsky šeptala autory hispánské literatury.

Pak jsem za zády zaslechla skřípání koleček, a když jsem se otočila, uviděla jsem tu dívku, jak před sebou s úsměvem tlačí vozík s více než stovkou novin.

„Tohle všechno?“ zeptala jsem se, protože mě ta hora překvapila. Doufala jsem, že bude menší.

„No to jsi snad chtěla, ne? Noviny, které vyšly v posledním týdnu. Jen celostátní a ty ze státu New York. Nevím, jakou seminárku máš zpracovat, ale nemyslíš si, že by ti stačily jen ty celostátní?“

„Takhle je to v pohodě.“

Dívka mi nechala vozík u stolu u okna a vrátila se za pult. Popadla jsem první noviny a začala rychle listovat, pročitat titulky a oči mi létaly z jednoho na druhý jako dravec, který pátrá mezi křovinami po kořisti.

K psaní reportáže se nabízí několik možností, jak získat materiál, a kterou si vyberete, závisí hodně na vašem instinktu a na tom, čeho se vaše pátrání týká. V některých případech je lepší nahlédnout do policejního spisu, jindy je vhodnější pátrat v městském archívu nebo v úředních záznamech. Občas vám klíčovou stopu poskytne nějaký svědek nebo utajený zdroj, v mnoha jiných případech jde čistě o instinkt. Hledáte, probíráte se materiálem, porovnáváte i ty nejmenší útržky informací, které

mohou být stěžejní. Do téhle záležitosti s Kierou Templetonovou jsem se pustila úplně naslepo. Na to, abych se dostala k policejnímu spisu, bylo ještě hodně brzo, a navíc by se žádný agent FBI neodvážil podělit o informace se studentkou posledního ročníku žurnalistiky. Pokud by se FBI vůbec rozhodla spolupracovat, pak s novináři z předních médií a jedině tehdy, kdyby byla přesvědčená, že jí to pomůže případ někam posunout. Už k tomu došlo v několika případech. Policie občas potřebovala oči milionů lidí, proto médiím poskytla důvěrné informace ve snaze identifikovat nějakého vraha či najít za pomoci občanů nějakou oběť. V tak významných případech, jako je ten Kieřin, mohla skutečnost, že noviny otiskly, co měla v době zmizení na sobě a kde byla naposledy spatřena, dokonce i to, co ráda dělala, dodat pátrání nový náboj, vzbudit v lidech pozornost a dost možná díky tomu odhalit nějakou klíčovou stopu.

Prošla jsem v rychlosti noviny z 26. listopadu, ze Dne díkůvzdání, protože právě toho dne Kiera zmizela. Redakční práce na tom vydání skončily toho dne zrána, proto se noviny věnovaly událostem a zprávám z 25. listopadu, takže se tam žádný údaj o Kieře objevit nemohl.

V novinách z následujícího dne jsem se musela prokousat stovkami stránek s fotografiemi ze slavnostního průvodu a titulky, které oznamovaly, že Vánoce byly oficiálně zahájeny, ale nakonec jsem narazila na první zmínku o Kieře. Ve spodním rohu strany 16 v *New York Daily News* se objevila první Kieřina fotografie, orámovaná černou linkou, tatáž fotka, kterou o několik dní později otiskli na titulní straně *Manhattan Pressu*. Článek bezbarvým tónem oznamoval, že předchozího dne bylo zahájeno pátrání po tříleté holčičce, která se ztratila a slyší na jméno Kiera. Dále tam bylo uvedeno, že měla na sobě džínové kalhoty, bílou nebo světle růžovou mikinu a bílou nepromokavou bundu. Nic dalšího tam nepsali. Ani v kolik hodin zmizela, ani kde byla spatřena naposledy.

Nepřekvapilo mě, že ve vydáních z následujícího dne jsem už našla podrobnější zprávy. Další noviny, tentokrát *New York Post*, věnovaly Kieřinu zmizení půl stránky. Článek, podepsaný jakýmsi Tomem Walshem, líčil následující:

„Už druhý den probíhá pátrání po Kieře Templetonové, která zmizela během průvodu na Den díkůvzdání. Třiletá holčička se ztratila v davu před dvěma dny. Její zdrcení rodiče prosí veřejnost, aby jim pomohla dcerku najít.“ Vedle byla otištěna fotka Aarona a Grace Templetonových, jak drží podobiznu své dceřy. Oči měli zarudlé pláčem. Na tom obrázku jsem oba uviděla poprvé.

Dál jsem pročítala noviny a vybírala ty, kde byla zmínka o Kieře či průvodu, dokud jsem se nedostala až k vydání z toho dne a k titulní stránce *Manhattan Pressu*.

Podívala jsem se na hodinky a s hrůzou zjistila, že už je devět večer. V knihovně, která měla v téhle roční době, kdy se blížily semestrální zkoušky, otevřeno až do půlnoci, už nikdo nebyl, protože zkoušky byly ještě dost daleko na to, aby měl někdo nutkání se učit i po nocích.

Neměla jsem tam zůstat tak dlouho. Schovala jsem si rychle vybrané stránky do batohu a odvezla jsem vozík k pultu. Stážistka našťavaně vzdychla, když uviděla hromadu rozházených listů.

Vyšla jsem před budovu a zase jednou zjistila, jak černočerná tma může v New Yorku panovat. Zadívala jsem se na jednu stranu: v téhle části města už tou dobou nebylo ani živáčka. Na druhé straně ulice stály před barem dvě siluety obklopené dýmem a kouřily zabrané do hovoru. Vrátila jsem se zpátky a dívka za pultem na mě vrhla strojený úsměv.

„Můžu použít telefon?“ zeptala jsem se. „Nevzala jsem si s sebou peníze na taxíka... Nečekala jsem, že skončím tak pozdě.“

„Vždyť je teprve devět. Ulice ještě nejsou prázdné.“

„Můžu použít ten telefon, nebo ne?“

„Ja... jasně,“ odpověděla a podala mi sluchátko.